

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **T. H. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2106-21/ZR-2022 ze dne 16. 11. 2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V souzené věci se soud zabýval tím, zda se žalobce svým protiprávním jednáním dopustil opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, čímž by naplnil podmínku pro zrušení platnosti svého pobytového oprávnění na území České republiky. Zároveň se soud zabýval tím, zda napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce.

I. Řízení před správním orgánem

2. Žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-2106-21/ZR-2022 ze dne 16. 11. 2022 zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobci stanovil lhůtu 30 dnů od právní moci daného rozhodnutí k vycestování z území ČR. Důvodem mu pro to bylo opakované závažné narušení veřejného pořádku žalobcem spočívající ve spáchání několika trestných činů, pro které byl žalobce celkem třikrát pravomocně odsouzen.
3. (1) Poprvé byl žalobce odsouzen v roce 2005 pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí k zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 2 let. (2) Následně byl žalobce odsouzen v roce 2017 pro spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců. Výkon uloženého trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. (3) Naposledy byl žalobce odsouzen v roce 2021 pro spáchání přečinu zpronevěry a ve spolupachatelství zločinu neoprávněného provozování hazardní hry mimo jiné k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let.

II. Řízení před soudem

4. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nezákonně aplikoval výhradu veřejného pořádku. Měl vyhodnotit, zda chování žalobce představuje v současné době skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu některému ze zájmů společnosti, nikoliv se pouze omezit na skutečnost, že žalobce byl v minulosti pravomocně odsouzen a dále se dalšími okolnostmi nezabývat. K tomu žalobce dodal, že v případě prvního odsouzení trest vykonal v roce 2007. U druhého odsouzení se v průběhu zkušební doby v roce 2018 osvědčil. Měl tedy za to, že mu tyto dvě trestné činnosti nelze klást k tíži. Žalobce nechtěl bagatelizovat svou trestnou činnost, ale poslední odsouzení se týkalo majetkové trestné činnosti, přičemž žalobci stále běží zkušební doba a od té doby se chová řádným způsobem a žádného protiprávního jednání se nedopouští. V řízení nebylo prokázáno, že se žalobce dopustil opakovaným závažným způsobem narušení veřejného pořádku, neboť poslední trestná činnost nedosáhla takové intenzity, aby danou podmínku naplnila. Žalovaný se také nezabýval tím, zda žalobce nemůže být rodinným příslušníkem občana EU vzhledem k občanství jeho dcery. Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný nikterak nezohlednil, že veškeré zázemí má žalobce právě na území ČR, neboť zde vykonává podnikatelskou činnost a žije jeho rodina. Skutečnost, že u výsledku provedeným žalovaným využil své právo na tlumočníka, mu taktéž nelze klást k tíži.
5. Žalovaný předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu se neposuzovala pouze trestní zachovalost žalobce, ale zda žalobce během pobytu na území ČR opakovaně narušil veřejný pořádek, a zda toto narušení lze považovat za závažné. Žalobce páchal trestnou činnost dlouhodobě a opakovaně, přičemž intenzita a její závažnost se postupem času zvyšovala, čímž došlo ke zvýšení závažnosti narušení veřejného pořádku. Námitku žalobce, zda může být rodinným příslušníkem občana EU, považoval žalovaný za irelevantní. Se zásahem do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaný řádně vypořádal. Žalobce pouze odkazoval na existenci rodinných vazeb na území ČR a neexistenci zázemí ve Vietnamu. Dle žalovaného však bylo nutné posoudit i intenzitu těchto vazeb.

III. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, čímž naplnil podmínku pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Zároveň napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Postup žalovaného tak byl správný.

III. 1. Opakované závažné narušení veřejného pořádku

7. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.
8. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců upravuje důvod zrušení povolení k trvalému pobytu cizince, což je nejvyšší možný cizinecký bytový status. Na jedné straně tak co do situací narušení veřejného pořádku má záběr užší než ustanovení upravující zrušení přechodného, zvláště krátkodobého pobytu z důvodu narušení veřejného pořádku cizincem. Na straně druhé však umožnění cizinci pobývat na území ČR trvale a začlenit se tak na neomezenou dobu do tuzemské společnosti předpokládá značnou úroveň integrace a komplexní osvojení si jejích hodnot, institucí a principů uspořádání. Zvláště by cizinec pobývajícím v ČR trvale měl respektovat ty právní normy, které slouží k ochraně práv a zájmů osob považovaných za ty nejdůležitější v demokratické společnosti. V tomto směru jde například o zájem na ochraně života a zdraví, majetku, lidské důstojnosti a osobní svobody.
9. Ochrana uvedených hodnot a zájmů je cílem celé řady sociálních norem včetně norem právních. K ochraně před nejzávažnějšími zásahy však slouží normy trestněprávní. Ačkoli nelze vyslovit paušální závěr, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v řadě případů tomu tak bude. Bude se jednat zejména o situace, kdy závažnost spáchaných trestných činů bude vysoká a integrace cizince na území ČR naopak velmi nízká (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 90/2013-41 ze dne 3. 10. 2013).
10. Při aplikaci § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba individuálně posoudit závažnost protiprávního jednání cizince ve vztahu k ohrožení veřejného pořádku. Takový požadavek totiž vyplývá z čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Uplatní se ve vztahu k osobám, které jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty ve smyslu čl. 2 písm. b) této směrnice, tj. zpravidla i oprávněnými z povolení k trvalému pobytu podle zákona o pobytu cizinců (srov. § 83 a násl. tohoto zákona).
11. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) však na rozdíl od jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanovuje požadavek hodnotit *aktuálnost hrozby* představované *osobou* cizince pro veřejný pořádek. Takový závěr je v souladu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Ohrožení veřejného pořádku je při odnímání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta posuzováno ve vazbě na závažnost *protiprávního jednání*, kterého se cizinec dopustil. Tím se uvedené ustanovení odlišuje od čl. 12 směrnice 2003/109/ES, podle kterého lze dlouhodobě pobývajícího rezidenta vyhostit pouze tehdy, představuje-li přímo tato osoba skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 235/2022-27 ze dne 18. 11. 2022). Není tedy důvodná námitka, že žalovaný

měl hodnotit, zda žalobce představuje aktuální hrozbu některému ze zájmů společnosti.

12. Žalobce v tom ohledu poukázal na nutnost vykládat pojem veřejný pořádek dle čl. 9 odst. 3 v souladu s čl. 6 směrnice 2003/109/ES a judikaturou Soudního dvora EU. Tomu však s ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit. Právě čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES hovoří o odnímání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta, a to ve vztahu k protiprávnímu jednání. Čl. 6 této směrnice se oproti tomu vztahuje na situace, ve kterých členské státy mohou zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodů vztahujících se k jeho osobě. Nejedná se tedy o totožné situace. Z kontextu těchto dvou článků a judikatury Soudního dvora EU vztahující se právě k čl. 6 směrnice 2003/109/ES nelze dospět k závěru, že v souzené věci musí správní orgán hodnotit aktuální hrozbu představovanou cizincem pro veřejný pořádek.
13. Z pohledu uplatnění § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je tedy podstatné především opakování trestné činnosti žalobce, a to navíc s narůstající závažností. Uvedené ustanovení postihuje právě opakované narušení veřejného pořádku, které ukazuje na nedostatečnou akceptaci hodnot a pravidel společnosti, která má být cizinec trvale pobývajícím na území ČR součástí.
14. Ve věci nebylo pochyb o tom, že žalobce byl třikrát pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů. Sporné bylo to, které trestní odsouzení žalobce lze zohlednit ve vztahu k porušení veřejného pořádku. To možné bylo, žalovaný tedy postupoval správně.
15. Obecně lze uvést, že k narušení veřejného pořádku nemusí docházet právě a jen v současnosti. Není třeba vyčkávat, zda cizinec spáchá další trestný čin. Význam v tomto směru má i předchozí trestná činnost z dřívější doby, která ukazuje sklony cizince k recidivě. K této trestné činnosti přitom mohou správní orgány přihlížet bez ohledu na případné zahlazení odsouzení, a to v rámci hodnocení předchozího jednání stěžovatele.
16. V poměrech souzeného případu žalovaný správně přihlédl k tomu, že od posledního trestního odsouzení žalobce do rozhodnutí žalovaného uplynula relativně krátká doba (trestná činnost probíhala v období let 2014–2017 a 2018–2020). Předchozí trestněprávní jednání žalobce se pak odehrálo v letech 2005 a 2012.
17. **Poprvé** byl žalobce odsouzen za maření výkonu úředního rozhodnutí, neboť v srpnu roku 2005 řídil motorové vozidlo, i když mu o měsíc dříve byl městským úřadem pravomocně uložen zákaz řízení všech motorových vozidel. **Podruhé** byl žalobce odsouzen pro spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, když nejméně od března do června 2012 prodal nejméně ve 3 případech drogu pervitin dvěma občanům SRN, kteří drogy převezli do SRN a částečně užili pro vlastní potřebu a částečně šířili dál. Trestného jednání se žalobce dopustil v roce 2012, pravomocně odsouzen byl v roce 2017, přičemž výkon uloženého trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu do 7. 6. 2018.
18. **Poslední trestní odsouzení** žalobce se týkalo dvou trestných činů, přičemž žalobci byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let. První trestný čin (přečin zpronevěry) žalobce spáchal v období 2014–2017, přičemž částečně činil ve zkušební době podmíněného odsouzení za předchozí trestnou činnost. V tomto případě měl žalobce na účet obchodního partnera zajišťovat obsluhu sázkového zařízení videoloterijního terminálového systému, které bylo umístěné v provozovně žalobce. Některé tržby ze zařízení si však žalobce úmyslně ponechával, některé odvedl částečně a se zpožděním. Způsobil tak obchodnímu partnerovi škodu ve výši 69 872 Kč. Druhý trestný čin (zločin neoprávněného provozování

hazardní hry) žalobce spáchal v období 2018–2020. Ve své provozovně s dalšími osobami provozoval bez potřebného povolení hazardní hru na technických herních zařízeních. Žalobce měl tohoto z protiprávního jednání prospěch ve výši 1 814 538,23 Kč. Žalobce byl pravomocně odsouzen v roce 2022, přičemž výkon uloženého trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu do 2. 3. 2026.

19. Poslední trestné činnosti se žalobce dopouštěl téměř po dobu 6 let, a to i ve zkušební době trestu za předchozí trestnou činnost. Žalobce se tedy trestné činnosti dopouštěl opětovně. Poslední trestné činnosti se zároveň dopustil v provozovně své podnikatelské činnosti a měl z ní značný prospěch. Nelze proto dospět k závěru, že intenzita a závažnost trestné činnosti se postupem času nezvyšovala. Žalobce se ze své předchozí trestné činnosti nepoučil, i když si mohl a měl být vědom toho, jaký následek jeho opakované protiprávní jednání bude mít, tedy zrušení jeho pobytového oprávnění.
20. Soud tedy uzavírá, že se žalobce dopouštěl trestné činnosti opakovaně, a to s narůstající závažností. Žalovaný správně dospěl k závěru, že předchozí trestná činnost žalobce na něj neměla žádný výchovný vliv, neboť se protiprávního jednání dopustil opakovaně znovu. To ostatně i značně zvyšuje pravděpodobnost, že se žalobce protiprávního jednání dopustí znovu v budoucnu.
21. Uvedl-li žalobce, že se snaží znovu začlenit do společnosti a ve zkušební době mu musí být tato možnost poskytnuta, je nutné uvést, že žalobce již měl dost příležitostí, aby se ze své trestné činnosti poučil a respektoval ty právní normy, které slouží k ochraně práv a zájmů osob. Správní orgány posuzovaly, zda se žalobce dopustil opakovaného závažného narušení veřejného pořádku. Nebylo tedy jejich povinností vyčkat, až uplyne zkušební doba a až následně zrušit platnost pobytového oprávnění žalobce.
22. Žalobce namítl, že se žalovaný měl také zabývat dalšími okolnostmi týkající se jeho trestné činnosti, nikoliv se omezit pouze na existenci trestních pravomocných rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně rozvedl své úvahy (zejména na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí), kterými se při posouzení závažnosti protiprávního jednání cizince řídil a neomezil se na pouhé konstatování, že byl žalobce třikrát pravomocně odsouzen.
23. Vzhledem k výše uvedeným důvodům bylo prokázáno, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, čímž naplnil zákonnou podmínku pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu na území ČR.

III. 2 Zásah do rodinného a soukromého život žalobce

24. Namítal-li žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu ke svému rodinnému a soukromému životu, nelze mu přisvědčit. Žalovaný se otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí vypořádal dostatečným způsobem.
25. V případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ze zákona o pobytu cizinců explicitně vyplývá povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince.
26. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a

intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

27. Čím intenzivnější zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší intenzita porušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování cizince se vyžaduje. V tomto případě je ovšem intenzita zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život nízká.
28. Žalovaný vzal v potaz, že žalobce v ČR sice žije od roku 1988, není na něj však vázán žádný člen rodiny. Rodina žalobce (manželka a dvě zletilé děti – syn a dcera) žije v P., zatímco žalobce žije přes 8 let v T., kde vykonává svou podnikatelskou činnost. Manželka žalobce sdílí domácnost s jejich synem, přičemž oba mají na území ČR upravený pobyt. Dcera žalobce nabyla české státní občanství, je již vdaná a sdílí domácnost spolu se svým manželem. Na území ČR má žalobce ještě nevlastního bratra, který žije v Ch. S bratrem si žalobce občas telefonuje, nicméně uvedl, že se stýkají méně, neboť bratr má svou vlastní rodinu.
29. V rámci výsledku žalobce žalovanému sdělil, že na něm rodina není závislá materiálně, nýbrž citově. Žalobce tedy již dlouhou dobu nesdílí domácnost se svou rodinou, nikterak nežijí ani ve stejném městě. V T. bydlí sám. Děti žalobce jsou již zletilé a svůj pobyt na území ČR mají upravený. Manželka taktéž. V rámci správního řízení nebyly zjištěny pevné a hluboké rodinné vazby žalobce, které by činily napadené rozhodnutí nepřiměřeným.
30. Na posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k délce pobytu, po kterou se žalobce nacházel na území ČR, nemění nic ani zohlednění závěrů rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Maslov proti Rakousku č. 1638/03 ze dne 23. 6. 2008, na který odkazoval žalobce. Uvedený rozsudek ESLP se totiž týkal správního vyhoštění cizince, který byl uznán vinným ze spáchání několika trestných činů, které navíc spáchal jako mladistvý. Situace nynějšího žalobce je však byla odlišná – žalobce páchal trestnou činnost jako plně odpovědný zletilý, a to i v nedávné době. Délka pobytu žalobce na území ČR byla žalovaným dostatečně zohledněna. Sama o sobě a ani v souvislosti s ostatními zohledněnými skutečnostmi však nepřevažuje zájem České republiky na tom, aby žalobce opustil její území (nebo aby alespoň neměl povolen trvalý pobyt).
31. Co se týče podnikatelské činnosti, žalobce má od roku 1997 živnostenské oprávnění pro velkoobchod a maloobchod, od roku 2008 pro hostinskou činnost a od roku 2014 pro prodej kvasného lihu. V rámci výsledku uvedl, že posledních 8 let provozuje hernu ve své provozovně v T., ale v poslední době měl hernu zavřenou. Je nutné podotknout, že v provozovně se žalobce opakovaně dopouštěl protiprávního jednání, za které byl pravomocně odsouzen. Sám žalobce poté při výsledku uvedl, že jeho podnikatelská činnost je téměř na nule, automaty žádné nemá a denně prodá jen pár piv. Do budoucna by chtěl získat oprávnění na provoz taxislužby a hernu poté nechat stranou. Za toho stavu není zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce nepřiměřené vzhledem k jeho podnikatelské aktivitě na území ČR. Žalobce sám uvedl, že téměř žádnou nevykonává a chce naopak získat jiné živnostenské oprávnění.
32. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že u výsledku musel být přítomen tlumočník, což spolu s opakovanou trestnou činností žalobce svědčí o jeho nedostatečné integraci do společnosti. Žalobce v žalobě namítl, že využil své právo podle § 16 odst. 3 správního řádu,

což mu nelze klást k tíži. Je zřejmé, že žalobce využil právo, které mu dle správního řádu náleží. Úkolem žalovaného však bylo zohlednit v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců i integraci žalobce do společnosti, která spočívá i v ovládnutí úředního jazyka země, ve které má cizinec povolený trvalý pobyt. Žalovaný nekladl žalobci k tíži, že využil u výsledku přítomnost tlumočníka, nýbrž konstatoval míru ovládnutí českého jazyka vzhledem k dlouhé době (více jak 30 let), kdy se žalobce nacházel na území ČR.

33. Bez významu pro posouzení věci je také zkušební doba odsouzení žalobce. Již výše soud odůvodnil, proč ve věci žalobce není třeba hodnotit aktuálnost hrozby veřejnému pořádku ze strany žalobce. K tomu přistupuje i to, že instituty trestného práva a trestního soudnictví jsou založeny na jiných hlediscích než instituty a postupy v cizineckém právu upravujícím pobyt cizinců. Trestněprávní a kriminologická hlediska významná pro orgány činné v trestním řízení (například snaha o nápravu žalobce jako člověka nadaného osobností a lidskou důstojností) jsou podružná pro žalovaného. Prvotním úkolem žalovaného je vymáhání podmínek pro vstup na území České republiky a pobyt na něm u osob, které takový vstup a pobyt nemají zaručeny specifickým ústavním právem (čl. 14 Listiny základních práv a svobod aj.).
34. Hledisko trestněprávní a kriminologické tak nelze směřovat s hlediskem cizinecko-právním, ve kterém dal zákonodárce správním orgánům prostor pro to, aby zohlednily širší souvislosti věci. Při hodnocení potřeby ochrany veřejného pořádku je s ohledem na povahu minulého závažného protizákonného jednání cizince třeba obezřetnosti a předběžné opatrnosti. Česká republika má právo od cizinců, kteří chtějí dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt ke svému právnímu řádu (srov. rozsudky NSS č. j. 2 Azs 29/2019-33 ze dne 29. 5. 2020, odst. 20–22, č. j. 5 Azs 314/2020-52 ze dne 8. 10. 2021). Stěží lze rozumně konstatovat, že cizinec by jen z důvodu způsobilosti k trestněprávní nápravě, měl (bez dalšího právo) zůstat na území České republiky. Je věcí zákonodárce, aby v mezích ústavní úpravy určil, že veřejný pořádek zasluhuje ochrany přesto, že se z trestněprávních a kriminologických hledisek je možné cizince považovat za „polepšeného“. Protože ústavní úprava postrádá specifickou záruku pobytu pro cizince [srov. odst. 37 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.)], může zákonodárce nepovažovat (schopnost) polepšení za významnou okolnost.
35. Soud zde nepopírá, že dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce odloučením žalobce od rodiny. Ve skutkových poměrech případu žalobce se však toto odloučení nejeví jako nepřiměřené. Nadto případné odloučení není bezprostředním následkem napadeného rozhodnutí Samotné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu, stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu totiž nepředstavují „nucené vycestování“. Stanovení lhůty k opuštění území státu *není přímým zásahem do práv cizince či osob s ním žijících spočívajícím v jeho (jejich) nuceném vycestování z území ČR*. Z takového rozhodnutí lze „pouze“ dovodit, že pokud cizinec ve stanovené době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví jinak, bude na území ČR pobývat nelegálně. Tento právní náhled byl v aktuální rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu potvrzen opakovaně (srov. rozsudky č. j. 8 Azs 303/2019-49 ze dne 27. 10. 2021, č. 4281/2022 Sb. NSS, č. j. 7 Azs 269/2022-27 ze dne 8. 10. 2022 a cit. č. j. 3 Azs 235/2022-27).
36. Zároveň samotné zrušení nejvyššího možného pobytového titulu cizinců v podobě povolení k trvalému pobytu v situaci žalobce nutně neznamená, že žalobce na území ČR nemůže alespoň dočasně setrvat. Nabízejí se i další prostředky, kterými může svou situaci

řešit, jako například vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro dočasné usnadnění situace.

37. Námitka žalobce týkající se nezohlednění, zda žalobce nemůže být rodinným příslušníkem občana EU vzhledem k občanství jeho dcery, nebyla důvodná. Žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu občana třetího státu. Správní řízení bylo vedeno ve věci zrušení platnosti povolení žalobce k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nikoliv ve věci povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87h zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu se žalovaný nezabýval tím, zda žalobce může potenciálně být rodinným příslušníkem občana EU. Žalovaný také ve svém vyjádření uvedl, že žalobce nikdy žádost o povolení k trvalému pobytu příslušníka občana EU nepodal. Tím soud uzavírá, že žalovaný neměl povinnost hodnotit, zda žalobce je, či není příslušníkem občana EU.

IV. Závěr

38. Z výše uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. února 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu